

Köteles Ilona tanárnő

Az életnek véget kell érnie, de a szeretetnek nem.

Szeretett tanárunktól, osztályfőnökunktől búcsúzunk most, aki 1972 és 1982 között élt és tanított nálunk Herceghalomban.

Magyar, rajzot és oroszot oktatott szívvel, lélekkel, erővel, tehetséggel, de főleg végtelen szeretettel nevelt.

Emlékeim között elevenen él, hogy Kőműves Kelemen balladájának felolvasásakor végig potyogtak a könnyei. Biztatott bennünket, hogy olvassunk, járjunk könyvtárba. Ahogy ő is tette, élete végéig.

Én énekelt nekünk, tanított orosz dalokat. Népdalcsokrokat, amit Fonó daloknak nevezünk és el is játszottunk.

„Zöld erdőben, zöld mezőben sétálgat egy páva...”

Megmutatta nekünk Budapest minden múzeumát, Petőfi Irodalmi Múzeumtól a Hadtörténetig mindent.

Vele mentünk életünkben először moziba: Óz, a csodák csodáját néztük meg ámulattal. Rengeteg színházi darabot láttunk vele és az Opera maga volt a csoda számunkra.

Ő volt a csapatvezetőnk minden szempontból. De az ideológia helyett játszottunk, táboroztunk, énekeltünk este a tábortűznél. Kukoricabált talált ki számunkra.

Imádattal mesélt nekünk szülőfalujáról. Élvezte a napsütést, a Balaton, csodálatos virágaiban mindig gyönyörködtünk.

Végigtáncolta, viccelte, mesélte, játszott velünk 11 osztálytalálkozóinkat. Mindig csinos, elegáns ruhában láttuk.

Fogadott gyermekeinek nevezett bennünket leveleiben.

2003. novemberében gyöngybetűivel írott leveléből idézek végül:

’Ami Herceghalmot illeti és nem csak udvariasságból mondom el mindig, hogy legkedvesebb hely, ahol valaha tanítottam. A legértékesebb emberi kapcsolatokat ott éltem át, mi az a tanár. Diákok, szülők és tanárok között. Szeretettel ölellek benneteket Phoenixből. Mindenkinek add át legforróbb üdvözetem.’

Zsuhárné Stricker Katalin